

Beste vrienden, familie en sympathisanten,

In deze nieuwsbrief is er niet alleen ***nieuws nieuws nieuws*** uit Bolivia, maar ook uit België!

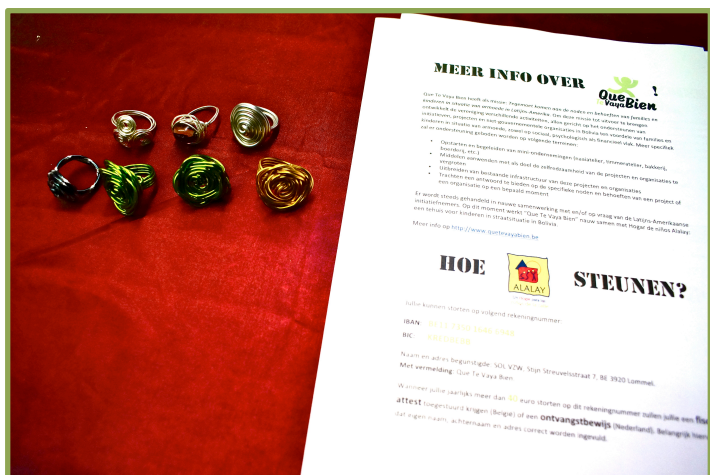
VZW Que Te Vaya Bien

De leden van VZW Que Te Vaya Bien hebben maar weinig stil gezeten afgelopen drie maanden. Zo leest u het goed: we zijn sinds 10 januari officieel een **Vereniging Zonder Winstoogmerk!** Het statuut van VZW opent deuren naar subsidieaanvragen bij de provincie Limburg, fondsenwerving bij bedrijven, etc.

Daar heeft onze financieel verantwoordelijke, Sophie Vande Velde, al meteen gebruik van gemaakt. Ze stelde het project Alalay via onze VZW voor bij Accenture. De jury becommentarieerde als volgt: **“Your project is innovative and has potential to grow its social impact”**. Zo wonnen we de “Thank you Prize of the Giving Through You program”.

Daarnaast heeft onze PR, oftewel ons mama, een grote **ringencampagne** opgezet. Ze verkoopt zelfgemaakte ringen aan de democratische prijs van **15 euro/stuk** en zelf doneert ze het materiaal. Alle winst gaat dus integraal naar Alalay. Op de diploma-uitreiking van de faculteit PE van de Vrije Universiteit Brussel op 10 januari, gaven Katrien en Jennifer hun getuigenis over hun stage in Alalay. Op de receptie hebben de bestuursleden van QTVB met veel succes ringen verkocht en informatie gegeven aan geïnteresseerden. Als je

graag (een) ring(en) wil kopen of ringen wilt helpen verkopen, kan je contact opnemen met mama (**Mieke Van der Vaerent: 011/545968**) of met een van onze bestuursleden. **Ook bestellingen zijn mogelijk!**

Onlangs hebben we onze VZW geregistreerd als 4de pijler bij het **4de pijlersteunpunt** van 11.11.11. Dit steunpunt is opgericht voor mensen die een project ondersteunen in het Zuiden. Als je graag andere projecten wilt leren kennen, vrijwilligerswerk zoekt in het zuiden, onze fiche wilt gaan bezoeken, kun je terecht op www.4depijler.be.

Ten slotte zijn we een sensibiliseringsactiviteit aan het organiseren op dinsdagavond 29 april in het KulturKaffee op de campus van de Vrije Universiteit te Brussel. Er zullen getuigenissen gegeven worden, er zal gedanst worden, er zullen ringen verkocht worden en er zal vooral veel gefeest worden. Iedereen is meer dan welkom, dus hou de datum vrij! Meer info volgt snel.

Alalay

In Alalay is er een grote **herstructurering** aan de gang. Financierders in Noorwegen wilden zich terugtrekken uit alle projecten van Latijns-Amerika en zich enkel focussen op Afrika (vanwege minder inkomsten), maar hebben vanwege de goede punten van Alalay gekozen om nog gedeeltelijk steun te verlenen aan het tehuis. Toch heeft Alalay daardoor een grote herstructurering moeten doorvoeren. Maar we gaan ervan uit dat alle veranderingen positief zullen uitdraaien.

Een van de gevolgen is dat ik extra functies als psychologe op mij ga nemen in de Aldea in El Torno buiten de stad, naast de coördinatiefunctie die ik al deed. Ik zal dus een versnelling hoger moeten schakelen. Toch ben ik heel enthousiast om rechtstreeks hulp en ondersteuning te kunnen verlenen aan 50 kinderen die eerder (bijna) op straat leefden, aan hun families en de 8 opvoedsters die voor hun zorgen. **Een nieuwe uitdaging!**

Ook hebben we een positieve evaluatie gekregen van **Fundacion Real Madrid**. Samen met Real Madrid zijn we voetbalscholen aan het oprichten in Bolivia, ten voordele van kinderen in straitsituatie of hoge risico situatie. Het project heeft nu een jaar gelopen en onlangs is Claudia (onze directrice en oprichtster van Alalay) naar Spanje gereisd om het vervolgcontract te

tekenen. We zullen nog twee extra voetbalscholen openen in **El Torno** en in **Cotoca**. Onze kinderen zullen naar de scholen kunnen gaan, maar ook kinderen van de gemeenschap kunnen zich inschrijven. Afhankelijk van hun levenssituatie kunnen ze gratis deelnemen of betalen ze lidmaatschap. Terwijl de kinderen zich uitleven op het voetbalveld worden hun levenswaarden meegegeven.

En we hebben bezoek gehad! Arnaud en Florence, twee tandartsen uit België en vrienden van mij, hebben gedurende enkele dagen workshops mondverzorging gegeven en de tanden van de kinderen nagekeken. Ondertussen zijn we de opvolging aan het doen bij Boliviaanse tandartsen van de kinderen met de meest beschadigde tanden. Een beschrijving van hun ervaringen vind je in de rubriek "spotlight".

Ook kan ik jullie vertellen dat Sanne (Huysmans) uit Lommel hier is! Voor mij is het supertof om een "oude bekende" dichtbij te hebben en ook de kinderen van Alalay kunnen profiteren van haar **logopedie- en bijscholingsvaardigheden**. Hieronder vind je een beschrijving van haar eerste indrukken.

Ten slotte krijg ik meermaals de vraag wat er met de kinderen gebeurt als ze vertrekken uit Alalay. Het zijn allemaal heel diverse verhalen, maar om jullie een beeld te geven zetten we ook een jongen uit La Paz, genaamd **Rene**, in de spotlight. Hij is ondertussen 21 jaar en heeft zijn jeugd en kindertijd in Alalay doorgebracht.

Dan wens ik jullie een heel prettig voorjaar, na een bizar zachte winter... en dan hoop ik samen met de Bolivianen dat de regenbuien en de daarbij horende verschrikkelijke overstromingen snel zullen minderen.

Heel veel lieve groetjes en tot binnen drie maanden met meer nieuws!

Eva

HOE **Que Te Vaya Bien** STEUNEN?

Jullie kunnen storten op volgend rekeningnummer:

IBAN: BE11 7350 1646 6948

BIC: KREDBEBB

Naam en adres begunstigde: SOL VZW, Stijn Streuvelsstraat 7, BE 3920 Lommel.

Met vermelding: Que Te Vaya Bien.

Wanneer jullie jaarlijks meer dan **40** euro storten op dit rekeningnummer zullen jullie een **fiscal attest** toegestuurd krijgen (België) of een **ontvangstbewijs** (Nederland). Belangrijk hiervoor is dat eigen naam, achternaam en adres correct worden ingevuld.

IN THE SPOTLIGHT

In deze rubriek geef ik het voetlicht aan enkele personen zonder wie onze goede doelen niet bereikt zouden kunnen worden.

Deze maand: Arnaud en Florence, Sanne en Rene.

I Arnaud & Florence

“Wij, Florence en Arnaud, 2 verse tandartsen uit België, dachten even de kindjes van Alalay hun mondgezondheid te redden. Conclusie: **niet nodig, de vrijwilligers en begeleiders doen ontzettend hun best**, op alle gebieden. Hun tandjes blonken reeds als spiegeltjes. Uitgezonderd een paar zonderlinge uitzonderingen die wel eens grondig bij hun spreekwoordelijke mondhygiënekraag gevat moeten worden, maar die vind je ook in België. Je moet niet eens hard zoeken.

De ervaring zelf was vrij moeilijk te vatten, **we waren steeds weer verwonderd over de moeilijke omstandigheden waar het personeel hun ding deed**. Wijzelf waren na 1 dag mondonderzoeken te doen reeds doodmoe en helemaal op. De kinderen zijn kleine energievampiertjes die graag je mentale weerstand testen. Het vraagt een behoorlijk sterk karakter om de kindjes in het gareel te houden. Als ze nog maar het idee hebben dat je heel meegaand bent, ben je al snel hun persoonlijke eigendom m.a.w. klimrek en spotpaal. Een leerrijke positie voor je Spaans, in de categorie vies en vettig. We voelden ons wel thuis want de kinderen waren enthousiast en we mochten meeschuiven aan tafel. Voor het sappig stukje koeienbuik hebben we gepast, want wij eten liever varkensmaag. Gelukkig waren de soep, rijst, groenten en bakbanaan heerlijk!

Iedereen die denkt iets nuttig te betekenen voor deze organisatie moet maar even mailen naar Eva.

P.S.: Stuur a.u.b. geen zakken met snoepgoed want dan mogen we weer opnieuw poets- en dieetinstructies geven!

Florence De Kock en Arnaud Agten”

||

Sanne

Mijn getuigenis: 't leven zoals het is in Santa Cruz & Alalay (deel 1)

“Een begin van een groots avontuur, dacht ik. En dat werd wat later zeker ook al bevestigd.

Begin februari 2014 kwam ik aan in Santa Cruz, een grote stad in Bolivia. Ik was er helemaal klaar voor, 3 maanden werken in Alalay, en had er enorm veel zin in. Wel nog wat “groggy” van de vlucht(en) en jetlag, maar ik stond klaar in de startblokken en wou er meteen invliegen. In het begin toch iets te ijverig, bleek wat later.

In de eerste week kwam er heel veel op mij af, meer dan ik had verwacht. De taal, die ik nog heel hard moest bijschaven, de mentaliteit en cultuur, nieuwe mensen en omgeving, het openbaar vervoer en de stad met zijn (in mijn ogen) 180 ringen in het verkeer. Maar het blijken toch maar 8 stadsringen te zijn...

Ook het werk binnen Alalay, de samenwerking met de kinderen en de opvoeders, was in het begin moeilijker dan verwacht.

Ik was dus iets te enthousiast begonnen en ik kreeg al snel mijn klop + ontelbare vragen. Gelukkig was Eva er die alles al heeft meegemaakt en mij op al mijn vragen een zeer behulpzaam antwoord kan geven.

Nu, een maand later heb ik al veel bijgeleerd. Het was een pittige maand, met als afsluiter een uitstap naar Cochabamba. Zo is het begin van dit groots avontuur gemaakt.

Er staan mij nog twee interessante en bijzonder leerrijke maanden te wachten en ik heb er nog steeds enorm veel zin in.”

III

Rene

“Ik ben geboren in La Paz op 1 maart '93. Drie jaar na mijn geboorte verliet mijn moeder me. Mijn vader begon te drinken en hertrouwde. Om de een of andere reden maakte ik steeds ruzie met mijn stiefmoeder. Op een dag sloeg ze me op mijn hoofd en viel ik buiten bewustzijn. Ik werd pas 2 weken later opnieuw wakker. Mijn stiefmoeder werd opgepakt en moest naar de gevangenis. Ikzelf werd naar een tehuis gebracht. Vervolgens kwam mijn vader me daar weghalen om dan later naar een ander tehuis te gaan. Dit gebeurde verschillende malen.

Op een dag kwam ik bij Alalay terecht. Ik verbleef er 2 jaar. Ik miste mijn vader enorm. Later vertelde men me dat ik mijn vader zeer ziek was en waarschijnlijk niet lang meer zou leven. Ik ging hem toen bezoeken in het ziekenhuis. Het was een deprimerende ervaring. Het drankmisbruik had duidelijk zijn tekenen achtergelaten. Mijn vader kon niet meer praten. Ik moest er erg van huilen en heb zo een tijdje bij hem gezeten. Hij hilde ook. Daarna moest ik terug naar Alalay. Gedurende 2 weken ging ik hem regelmatig bezoeken. Uiteindelijk heb ik hem zien sterven. Alle dokters stonden rond zijn bed, maar hebben hem niet kunnen redden.

Ik ben naar zijn begrafenis geweest. Het was een mooie uitvaart. Van al mijn broers en zussen, was ik de enige die er aanwezig was. De anderen hadden het te druk met het verdelen van de erfenis.

Ik voelde me gedurende een lange tijd zeer depressief. Ik heb in die tijd zelfs een paar keer een zelfmoordpoging ondernomen. Het was als kleine jongen niet gemakkelijk in het tehuis. Daarbovenop kon ik het niet verwerken dat de persoon die ik het liefst zag, dood was. Ik had het moeilijk te accepteren dat mijn vader er niet meer was en dat mijn enige familie vanaf dat moment de mensen rondom mij in Alalay waren.

Uiteindelijk ging ik dan naar de derde etappe in Alalay. Ik raakte gewoon aan het leven in een tehuis en op die manier groeide ik op.

Ik heb in Alalay veel waarden en normen geleerd.

Toen ik 14 jaar werd, kwam plots mijn tante op bezoek. Ik had haar nog nooit eerder ontmoet. Ze kwam tweemaal op bezoek en de derde maal gingen we samen op bezoek bij mijn moeder. Ik (her)kende mijn moeder niet meer, maar ik wist dat die vrouw mijn moeder was en ik knuffelde haar. Toch was ik veel te lang alleen geweest. De rancune die ik voelde naar mijn familie toe, richtte zich op dat moment ten volle op mijn moeder. Ondertussen hilde zij en vertelde me dat het haar speet. Ze zei dat ze me nooit had willen verlaten, maar dat ze niet anders kon, ze kon het niet meer aan.

Ik heb haar toen vergeven. Ze kwam me nog driemaal bezoeken. Ze woonde ver weg in Santa Cruz. Op een dag, kwam ze plots niet meer opdagen. Ik was toen al 18 jaar geworden en moest op tijd terug in La Paz zijn om mijn diploma in ontvangst te nemen. Mijn moeder bleek drugs te smokkelen van Bolivië naar Brazilië. Dat wilde ik haar niet meer vergeven. Ze werd betrapt en opgepakt en kreeg een gevangenisstraf van 3 jaar.

Nadien werd het idee geopperd dat ik bij mijn moeder zou kunnen gaan wonen. We hebben het geprobeerd, maar het samenleven was te moeilijk. We waren te verschillend. Het was slechts een kwestie van tijd voor het verkeerd zou gaan. Op een dag nam ik mijn koffers en ging ik terug naar La Paz. Mijn moeder zei me dat ze me nooit meer wilde zien.

In La Paz kon ik door een beurs via Alalay naar de universiteit gaan, maar de studierichting die ik gekozen had, lag me niet echt. Ik ben toen gestopt met studeren en heb me bezonnen over wat ik nu echt graag zou willen doen. Ik heb toen een beetje gereisd.

Uitiendelijk besloot ik voor Burgerlijk Ingenieur te studeren, want ingenieurs verdienen veel geld. En ik wilde graag mee uitvinden. Een vriend deed me echter nadenken of ik dat nu echt met heel mijn hart wilde. **Diep vanbinnen wist ik dat geld belangrijk is, maar dat je pas kan slagen in het leven als je dat doet wat je echt graag doet** en zodus ben ik psychologie beginnen studeren.

Nu ben ik 21 jaar oud, heb ik een studentenjob bij een operator en woon ik op een rustig gelegen appartementje. **Ik ben gelukkig dat ik de kans krijg te studeren** en dat ik kan genieten van een studiebeurs via Alalay.